

L'Europe, c'est moi

Columns - 28 juni 2019 - Auteur: Carsten Brzeski

Ruim twee jaar geleden liep Emmanuel Macron helemaal alleen naar het presidentiële ereplatform op de klanken van 'Ode an die Freude' en met veel gewapper van gele sterren op een blauw veld. De Duitse kanselier Angela Merkel drukte daarna de pret door alle enthousiaste pro-Europese ideeën van de Franse president om zeep te helpen, vanwege het schijnbaar conflicterende nationale belang. De rollen leken verdeeld. Na de jongste weken heb ik toch mijn twijfels over wiens hart werkelijk voor Europa klopt.

In mijn eigen borst kloppen minstens twee harten. Het Duitse, maar ook het Europese. Mijn Duitse hart begrijpt heel goed waarom een groot deel van de Duitse media en politiek op dit moment met grote verbazing naar Brussel kijkt. Sommigen proclameren al het definitieve einde van de Duits-Franse as. Is het wraak van Macron op de Duitsers, die al twee jaar zijn plannen voor meer integratie torpederen? Speelt er een nationale agenda? Of is het een bewuste strategie om Berlijn wisselgeld te vragen? Dat is niet duidelijk.

Het is een feit dat Macron Merkel met zijn grillige personeelsbeleid en bewust kwetsende communicatie zonder directe aanleiding in de hoek drijft. Hij schudt zijn veren als fervent Europeaan af om zich te ontpoppen tot een gewone Franse president, voor wie nationale belangen eerst komen.

Of het nu het vertrappelen van de *Spitzenkandidaten* is, het bewust kleineren van de Duitse centrumrechtse *Spitzenkandidat* Manfred Weber of de denigrerende commentaren afgelopen week over Bundesbankvoorzitter Jens Weidmann, Macron haalt duidelijk zijn gram richting Duitsland. Dat is een gevaarlijk spel voor de Duits-Franse as. Merkel, die niet ingaat op spierballengerol van alfamannetjes, wordt zo in een lastige hoek gedrumd.

Persoonlijk zou ze er best mee kunnen leven dat geen enkele Duitser een Europese topfunctie in de wacht sleept. Merkel houdt meer van strategische positioneringen en is minder gevoelig voor symboliek. Maar Macrons gedrag maakt het voor de kanselier bijna onmogelijk om zonder hoofdprijs naar huis te komen. Het gezichtsverlies zou te groot zijn, en het zou het definitieve einde van

Merkels macht in Brussel en Berlijn betekenen.

De grote Europese hervormer Macron onderscheidt zich plots niet meer zoveel van zijn voorgangers. Die probeerden ook regelmatig Europese meerderheden zonder Berlijn te organiseren. Dat was altijd zonder succes. Zelfs als het Macron nu zou lukken, zou dat een pyrrusoverwinning zijn. Want een aangeschoten Duitsland aan de zijlijn is geen stabiele pijler voor de EU. De steun uit Berlijn voor andere pro-Europese projecten van Macron zal op die manier zeker niet toenemen.

De strategie 'L'Europe, c'est moi' is teleurstellend. Met poppetjes schuiven hoort ook bij Europa, maar hardhandig schuiven laat blijvende schade achter.

Deze column is met toestemming overgenomen van de Belgische krant [De Tijd](#)

Dit is een artikel gedownload via [duitslandinstituut.nl](#).

Artikel: <https://www.duitslandinstituut.nl/artikel/32328/leurope-cest-moi>